

Cinc dies sota la llei antiterrorista

Peru Alvarez és un dels detinguts l'estiu passat, acusat de col·laborar amb el comando Barcelona d'ETA. A ell i a la seva companya se'ls aplicà la legislació antiterrorista. La seva companya va ser posada en llibertat sense càrrecs. Ell continua en presó en espera de judici. Alvarez treballava en un bar de Granollers i havia fet traduccions del basc al centre Euskal Etxea de Barcelona. Des de la presó madrilenya de Soto del Real, Alvarez va fer arribar a EL TEMPS una carta que explica la seva experiència viscuda durant els cinc dies d'incomunicació, abans de declarar davant el jutge Baltasar Garzón, de l'Audiència Nacional.

"La Guàrdia Civil va detenir-nos, a mi i a la meva companya, la matinada del 24 d'agost del 2001 [...]" La carta descriu com es va fer el registre de la llar, durant hores, amb l'ús de la violència, mentre els dos detinguts estaven emmanillats de cara a la paret. En un primer moment, Alvarez va ser portat en cotxe cap al centre cultural Euskal Etxea de Barcelona. "Durant el recorregut vaig rebre cops al cap, amenaces contra la meva companya i contra mi de tortures i fins i tot de mort." Com que no disposaven de l'ordre judicial pertinent, no van arribar a fer el registre del centre. "Em van traslladar a la Direcció General de la Guàrdia Civil a Madrid. Els cops pel cos durant tot el viatge van ser continus. Estava emmanillat a darrere i havia de portar el cap als genolls tota

l'estona. No podia veure res perquè portava una bena als ulls."

Va passar, descriu la carta, cinc dies, en una cel·la amb el llum obert tots els dies. "Sempre que veien que descansava obrien la porta i començaven els crits, les amenaces, les humiliacions, els cops. Et posaven a fer flexions fins a l'esgotament, et feien posar fermes (com en la legió, deien), et despullaven, t'insultaven, et deien el que farien amb la teva família, les tortures que li estaven fent a la meva companya. [...] Els interrogatoris es feien en unes altres sales. Senties com portaven la resta de detinguts i al cap d'una estona començaves a sentir els crits (mai els oblidaré, encara quan dormo els sento). [...] No creus que sigui veritat, et penses que és un truc, pressió psicològica... Fins que t'arriba l'hora. [...] En tot moment teníem els ulls embenats, però dels cops es movia la bena i podies veure alguna cosa. Només en arribar ja van començar els cops al cap, amb alguna cosa del tipus d'una barra o fusta, folrada amb diaris. Cops i cops, al cap i les costelles... Però sobretot al cap. [...] Quan negaves alguna acusació o no contestaves o, fins i tot, quan no sabies res del que et demanaven, els cops eren més forts. Així, una i altra vegada. També et donaven cops de puny a la panxa i puntades de peu a l'esquena. Quan queies, seguien amb els cops perquè t'aixequessis. [...] Després, un altra volta a la cel·la. [...] No mantenien una rutina

d'interrogatoris, et portaven quan ells/elles ho volien i començava un altra sessió de tortures. No sé quantes vegades em van fer la bossa, no puc recordar-ho. Em van posar els braços darrere i amb cinta adhesiva em van emmanillar, també els peus. A les mans em van posar com una mena d'espuma per no deixar-me marques. Després em van posar a terra i em van embolicar amb una manta. Un d'ells es va asseure als peus, sobre meu, un altre, a la cintura, i l'altre, a l'esquena. Aquest darrer em posava una bossa al cap fins que no podia respirar. Això unes quantes vegades. [...] Crec que alguna vegada vaig arribar a perdre el coneixement. Tot plegat amb preguntes i crits. [...] De vegades feien com si carreguessin una pistola, al costat de l'orella, i *click*, feien veure que disparaven. [...] Va ser tanta la pressió que em vaig pixar a sobre. Als interrogatoris t'indueïen a dir les coses que ells volien. Després et portaven a fer la declaració policial i si no els agradava el que havies dit, tornaven als cops. [...] Els interrogatoris no van parar fins que em van dur a l'Audiència Nacional. Fins i tot allà vaig rebre l'últim cop i advertència: 'Dile al Garzón todo lo que te hemos hecho, que él ya sabe cómo se las gasta la Guardia Civil, ja, ja, de lo que te va a servir.' Premonitori. Vaig declarar davant del jutge totalment trencat, físicament i psicològicament."

Enric Rimbau

amb
Francesc Orella
direcció
Carles Alfaro

LA CAIGUDA

d'Albert Camus
adaptació teatral
Rodolf Sirera

MOMÀ TEATRE Teatre Nacional de Catalunya

"...sólido y coherente espectáculo, cuidado con extrema calidad."
EL PERIÓDICO - 28/01/02

"Un espectáculo imprescindible!"
AVUI - 27/01/02

"...irrepetible hondura teatral"
ABC - 04/02/02

"... un "cum laude" indiscutible."
LA VANGUARDIA - 24/01/02

Ara ja és massa tard; sempre ja serà massa tard.
Afortunadament!

del 13 de febrer al 10 de març
entrades ja a la venda!!

GRAN ÈXIT DE CRÍTICA I PÚBLIC A BARCELONA

ESPAI MOMÀ TEATRE

C/ Platano Suárez, 11 baix, València
Tel. 96 366 50 85

902 10 12 12